

Arrest

nr. 57 389 van 7 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 december 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en de bevelen om het grondgebied te verlaten, alle beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 november 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers van Armeense nationaliteit, komen op 22 december 2009 België binnen en dienen dezelfde dag een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken (hit Eurodac) blijkt dat verzoekers op 4 december 2009 geregistreerd werden in Frankrijk.

Op 25 januari 2010 vragen de Belgische autoriteiten aan Frankrijk de terugname van verzoekers op basis van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003

tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 2 februari 2010 gaan de Franse autoriteiten akkoord met de terugname van verzoekers.

Op 17 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Op 12 april 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarop ze later nog aanvullingen indienen.

Op 16 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onvankelijk wordt verklaard.

Op 3 november 2010 geeft de arts-attaché zijn advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van verzoeker.

Op 5 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Redenen:

De aangehaalde medische aandoeningen kunnen niet worden weerhouden om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Betrokkene haalt medische elementen aan. De ambtenaar-geneesheer concludeert echter in zijn verslag (zie gesloten omslag in bijlage) dat hoewel betrokkene medische toestand beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.

In Armenië bestaat geen systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoeningen van betrokkene in deze lijst zijn opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. Dat betrokkene, voorafgaand aan hun verblijf in België, woonachtig waren in de Armeense hoofdstad Erevan. Dat er in de hoofdstad gespecialiseerde centra zijn waar patiënten met de aandoening van betrokkene terecht kunnen. Bijgevolg zijn de medische zorgen die betrokkene behoeft zowel beschikbaar als toegankelijk in Armenië.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten gericht tegen de eerste verzoeker waarvan de motieven als volgt luiden

“REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al. 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

De derde bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten gericht tegen de tweede, derde en vierde verzoekers, waarvan de motieven als volgt luiden:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al. 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of verzoekers over de rechtens vereiste hoedanigheid beschikken bij het indienen van hun beroep.

De derde verzoeker is minderjarig. Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en twee bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het tweede ook het minderjarig kind betreft. Het betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn.

De derde verzoekende partij is op het ogenblik van het instellen van het verzoekschrift 16 jaar en beschikt aldus over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Hij diende aldus niet vertegenwoordigd te worden door zijn vader, moeder of voogd, bijgevolg dient te worden vastgesteld dat het beroep van de derde verzoekende partij ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste en tweede middel aan die als volgt luiden:

1) *“Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 ; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;*

2) *Schending van de rechten van de verdediging ;*

DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoeker ingediend op 10 april 2010, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat uit de door verzoeker voorgelegde medische attesten geen aandoening in zijn hoofde zou blijken die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in het herkomstland is.

TERWIJL verzoeker bij zijn aanvraag dd. 10 april 2010 en navolgend schrijven dd. 4 oktober 2010 wel degelijk diverse medische attesten (o.a. resp. dd. 15/02/2010 van dokter D.J. (...) en dd. 17/09/2010 van dokter J.W. (...) en dokter K.N. (...) en dd. 28/09/2010 van dokter W.J.(...) , had voorgelegd waaruit voldoende bleek dat hij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat hij niet in staat is om lange reizen te ondernemen en dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering : 5...)

blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische attesten niet zou blijken dat verzoeker zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 10 april 2010 en navolgend schrijven 4 oktober 2010, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Vooreerst heeft verzoeker wel degelijk enkele objectieve en verifieerbare medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt. met name voegde hij bij zijn aanvraag dd. 10 april 2010 en navolgend schrijven dd. 4 oktober 2010, wel degelijk diverse medische attesten bij (o.a. dd. 15/02/2010 van dokter D.J. (...), en dd. 17/09/2010 van dokter J. W. (...) en dokter K.N. (...) en dd. 28/09/2010 van dokter W.J. (...)) en bij navolgend schrijven dd. 05/09/2010 een attest van psychologische zorgen van dd. 30/08/2010 opgesteld door psychologe K.K. (...).

Aan de hand van de medische verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door een nefroloog, cardioloog, psychiater en psycholoog noodzakelijk is.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede blijkt uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen dat een medische behandeling van verzoeker momenteel lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn.

De door verzoeker voorgelegde medische verslagen (dd. 15/02/2010 van dokter D.J. (...) en dd. 17/09/2010 van dokter J. W. (...) en dokter K.N. (...) en dd. 28/09/2010 van dokter W.J. (...)) bevatten een overzicht van de medische aandoeningen waaraan hij lijdt.

Als zijn behandelende artsen bevestigen dat er medische behandelingen lopende zijn en dat er bovendien nog medische behandelingen voorzien zijn (m.a.w. aanvullende onderzoeken); dan zou dit redelijkerwijze moeten kunnen

volstaan.

De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in zijn advies dd. 3 november 2010, waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 5 november 2010 heeft gebaseerd, hoofdzakelijk tot het geven van een loutere beschrijving van de door verzoeker voorgelegde medische verslagen om daarvan vervolgens een synthese weer te geven.

De ambtenaar-geneesheer geeft dienaangaande geen enkel waardeoordeel noch onderwerpt hij deze medische verslagen aan een inhoudelijk commentaar, laat staan dat hij de inhoud ervan zou tegenspreken.

Ten derde verwijzen zowel de controle-arts in zijn advies dd. 3 november 2010 alsook verweerder in de bestreden beslissing dd. 5 november 2010 naar zgn. correspondentie dd. 11/11/2008 en dd. 26/02/2010 met e.z. dokter A.B. (...) uit Yerevan, Armenië, waaruit volgens de controle-arts zou moeten blijken dat arteriële hypertensie en depressie kunnen behandeld en opgevolgd worden in Armenië; zonder evenwel een kopie van deze correspondentie aan verzoeker mee te delen.

Op die manier wordt aan verzoeker en aan zijn behandelende artsen de mogelijkheid ontnomen om kennis te nemen van de inhoud van deze correspondentie; deze te onderzoeken en om vervolgens na te gaan of deze al dan niet op verzoeker zelf van toepassing is.

■ Verzoekers rechten van de verdediging worden geschonden omdat hij de zgn. correspondentie tussen de controlearts en de Armeense arts inhoudelijk niet kan verifiëren laat staan dat hij deze aan enige kritiek zou kunnen onderwerpen.

Ten vierde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat strijdig was met de medische attesten van de behandelende artsen, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zijn schriftelijke aanvraag dd. 10 april 2010 had verzoeker nochtans formeel aangeboden dat hij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat hij

ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

"De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de behandelende geneesheer van verzoeker.

De ambtenaar-geneesheer en/of de bevoegde diensten van de DVZ kunnen desgewenst ten allen tijde contact opnemen met dokter D.J. (...).

Verzoeker is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken."

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische attesten dd. 15/02/2010 . dd. 17/09/2010 en dd. 28/09/2010 van de behandelende artsen van verzoeker tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit. niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Minstens schendt de bestreden beslissing dd. 5 november 2010 de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 10 april 2010 helemaal niet werd geantwoord.

Ten vijfde kan de motivering van de bestreden beslissing dd. 5 november 2010 bezwaarlijk afdoende worden genoemd indien zij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer zonder op z'n minst te antwoorden op de (overige) argumenten die verzoeker in zijn verzoekschrift dd. 10 april 2010 had aangehaald ; waaronder het gegeven dat de medische voorzieningen in het herkomstland voor verzoeker niet toegankelijk zijn gezien verzoeker aldaar in een sociaal en financieel kwetsbare situatie verkeert.

Zie verzoekschrift dd. 10/04/2010

"Daarenboven verkeert verzoeker in Armenië in een sociaal en financieel zwakke en kwetsbare situatie. Een terugkeer naar zijn land van herkomst is —minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek totaal niet aangewezen

Gelet op de kwetsbare sociale en financiële toestand van verzoeker in Armenië houdt een terugkeer naar het land dal hij ontvlucht was wel degelijk gezondheidsrisico's in.

Minstens bestaat er , mede gelet op de gebrekkige voorzieningen in Armenië, geen enkele garantie inzake de continuïteit van deze behandeling.

Tenslotte zijn de medische voorzieningen in Armenië voor verzoeker niet toegankelijk gezien verzoeker aldaar in een sociaal en financieel zwakke situatie verkeert.

Een terugkeer naar zijn oorspronkelijke woonplaats in Armenië is daarom onmogelijk.

Verzoeker verwijst o.a. naar de kostprijs van de vereiste behandeling in Armenië. Hij beschikt niet over een ziekteverzekering in Armenië en hij bekleedt geen hoge functie binnen het overheidsapparaat (diplomaat, hoge functionaris, militair etc.)"

Aangezien verweerder nergens in de bestreden beslissing dd. 5 november 2010 deze argumenten in overweging neemt, laat staan dat verweerder enig (afdoende) antwoord geeft op dit argument, is het duidelijk dat verweerder is tekortgeschoten in zijn motiveringsplicht.

De loutere bewering in de bestreden beslissing dat de "zorgen gratis" in Armenië zouden zijn voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in "de lijst voor .gratis zorgen", zonder daarbij mee te delen in de bestreden beslissing over welke lijst het dan wel handelt, kan onmogelijk als een afdoende motivering worden beschouwd.

Ten zesde kan de motivering van de bestreden beslissing dd. 5 november 2010 bezwaarlijk afdoende worden genoemd indien zij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer.

Ofschoon de arts-attaché in zijn medisch advies dd. 3 november 2010 uitsluitend rekening heeft gehouden met de beschikbaarheid van de medische behandeling in medisch-technische zin , en dus geen evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen heeft gemaakt; hetwelk nochtans aangewezen is om de continuïteit van de medische zorgen te garanderen, heeft verweerder in de bestreden beslissing nagelaten om dit onderzoek op grondige manier te verrichten.

Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schanding uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of . gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet. TVVR 1993,67 ev.). »

3.1.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk maakt dat er wel degelijk een uitvoerige motivering voorzien is volgens dewelke verzoekers niet lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. De motivering is gebaseerd op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 3 november 2010. In dit advies wordt uitvoerig ingegaan op alle medische attesten en consultatieverslagen die door verzoekers werden bijgevoegd. Een nauwkeurige analyse van deze attesten en verslagen liet de ambtenaar-geneesheer toe om te concluderen dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Immers uit onderzoek is gebleken dat een behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. De verwerende partij vervolgt dat de uiteindelijke appreciatie aangaande de medische toestand van verzoeker en aangaande de situatie in het land van herkomst toekomt aan de ambtenaar-geneesheer. Waar verzoekers menen dat er enige tegenstrijdigheid is tussen de beslissing en de attesten die zij zelf hebben bijgevoegd, antwoordt de verwerende partij dat die tegenstrijdigheid rechtmatig is nu dit eveneens kadert binnen de uiteindelijke appreciatiebevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer. Vervolgens wijst de verwerende partij erop dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet aan het doel van de formele motivering is voldaan. Verzoekers slagen er niet in om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen waardoor kan geconcludeerd worden dat de beslissing op correcte wijze werd gemotiveerd. Verzoekers kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de verwerende partij erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. De verwerende partij wijst er in haar nota op dat haar geen onzorgvuldig gedrag verweten kan worden nu verzoekers niet aantonen dat de beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van de feiten. Bovendien wijst de verwerende partij erop dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken van toepassing zijn en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet zodat verzoekers de schending ervan dan ook niet dienstig kunnen inroepen.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat op basis van de beschikbare medische gegevens de controlearts in zijn verslag concludeert dat hoewel verzoekers medische toestand beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. Er wordt vervolgd dat de aandoeningen van verzoeker

opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen en dat zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. Verzoekers waren woonachtig in de Armeense hoofdstad E. waar gespecialiseerde centra zijn waar patiënten met de aandoening van eerste verzoeker terecht kunnen zodat de medische zorgen die eerste verzoeker behoeft zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in Armenië. Er wordt geconcludeerd dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, dat niet blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf, zodat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers maken bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat de loutere bewering in de bestreden beslissing dat de zorgen in Armenië gratis zouden zijn voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen zonder daarbij mee te delen in de bestreden beslissing over welke lijst het dan wel handelt, onmogelijk als een afdoende motivering kan worden beschouwd.

De Raad merkt op dat zich in het administratief dossier correspondentie van 11 november 2008 en 26 februari 2010 met dokter A.B. bevindt. De Raad dient echter vast te stellen dat deze correspondentie geen vermelding bevat van een lijst met gratis zorgen en dat er niet wordt vermeld dat verzoekers specifieke aandoening voorkomt op deze lijst met gratis zorgen. In het administratief dossier bevindt zich evenmin een ander stuk waaruit blijkt dat de aandoening van verzoeker opgenomen is in de lijst met gratis zorgen. De vaststelling in de bestreden beslissing *“Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoeningen van betrokkene in deze lijst zijn opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn.”*, steunt op dit punt niet op de stukken van het administratief dossier.

Verzoekers stellen aldus terecht dat de motivering van de bestreden beslissing niet als afdoende kan worden beschouwd zodat de schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Het eerste middel is in de opgegeven mate gegrond.

Er dient niet meer te worden ingegaan op de overige onderdelen van het eerste middel of op de overige door verzoekers aangevoerde middelen tegen de eerste bestreden beslissing.

3.2. Verzoekers voeren geen middelen aan die gericht zijn tegen de tweede en de derde bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, waartegen een gegrond middel werd aangevoerd, vermeldt tevens:

“Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel: De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al. 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren (...)."

Uit deze bewoordingen blijkt dat de bevelen die aan verzoekers werden gegeven, gesteund zijn op deze beslissing. Nu de Raad een middel gegrond acht gericht tegen deze beslissing en overgaat tot de vernietiging ervan, is de rechtsgrond van de bevelen verdwenen. Gelet op een goede rechtsbedeling en het rechtszekerheidsbeginsel dienen bijgevolg ook deze bevelen uit het rechtsverkeer te verdwijnen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, evenals de tweede en de derde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd, evenals de daarop steunende bevelen om het grondgebied te verlaten van 24 november 2010.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET